

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Графічні нотатки
про суспільні непорядки...

Бібліотека журналу “ПЕРЕЦЬ. Весела республіка” №6

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ДОШКУЛЬНИМ ОЛІВЦЕМ

Трафічні нотатки
про суспільні непорядки

КИЇВ – 2018

Шарж Анатолія Арутюнянца

СПРАВДІ НАРОДНИЙ СМІХОТВОРЕЦЬ

Оце саме таке моє сприйняття життя і творчості Анатолія Василенка. Він дійсно народний художник. І не просто художник, а художник-сатирик. І не просто сатирик, а сатирик-карикатурист. Причому вважаю його життєвий доробок одним із найпомітніших явищ у вітчизняній сатирі взагалі, а в жанрі дуже конкретної за тематикою і дуже дошкульної за виконанням карикатуристики — зокрема.

У чім тут, як мовиться, родзиночка? А в тім, що, закінчивши багато літ тому в містечку Карлівці на Полтавщині школу, отримавши опісля робітничий гарт на підприємствах і набувши відтак твердості характеру, Анатолій Василенко відкрив у собі ще й художнє обдарування. І не просто художнє, а — сатиричне.

Він поміркував і вирішив — на радість сотням багатьох тисяч майбутніх його шанувальників — піти за покликом таланту і серця. Шлях цей привів Анатолія до Києва, до редакції популярного сміхотворчого журналу "Перець".

Тодішній головний редактор цього унікального за своєю сміливістю (навіть у ті, як їх ниньки іменують, тоталітарні часи) видання Федір Маківчук, належно оцінивши творчі можливості молодого художника, без вагань залучив Василенка до когорти карикатуристів.

І як завжди при доборі талантів, не помилився. Уже невдовзі Анатолій Василенко став чи не найулюбленішим автором малюнків "Перця". І лишався ним усі шістдесяті, сімдесяті, вісімдесяті й так далі роки. У цьому теж є своя родзиночка. Й дуже суттєва.

І знаєте чому? Це надзвичайно важлива ознака саме Василенкової роботи: він сам — чує, сам! — придумує теми для своїх карикатур. Тоді як інші автори, сказати б, "пасуться" на чужих темах. Отож уміння визначити, про що йтиметься в його наступному малюнку, свідчить ще й про високий інтелектуальний рівень Анатолія Василенка, про доволі ґрунтовне знання ним усіх сторін життя країни, суспільства, окремих людей (особливо — чиновних).

І я цілком відповідально стверджую: в тому, що сатиричний журнал "Перець" досягнув неймовірно високого не лише для України, а й для всього цивілізованого світу тиражу в три з половиною мільйони (мільйони!) примірників, - велика заслуга і Анатолія Василенка.

А ще в "Перці" він уславився своєю авторською дитячою сторінкою "Перчень". Там Анатолій "відпочивав" од усілякого "дорослого зла" і все своє уміння спрямовував на творення для наймолод-

ших прихильників журналу радості від придуманих ним малюнків і цілих коміксів. І скільки ж отримував "Перець" за це вдячних листів від діточок! І в тому, що вони змалечку навчилися розрізняти добро і зло, теж значна Василенкова заслуга...

Сьогодні Анатолію Петровичу Василенку вже немало літ. Скільки — казати не буду. Он наприкінці 2018 року буде в нього "кругла" дата, отоді й дізнається, шановні читачі. Додам лише, що й тепер він у повному бойовому творчому обладунку. І гідно представляє себе і в оновленому журналі "Перець", і шономера на сторінках знаменитої газети "Сільські вісті". Його ім'я і нині знають на теренах інших цивілізованих країн.

Отож уповні заслужено присвоєно йому високе державне звання народного художника України — рідкісне для сатирика. Але цілком гідне його багатотрудної морально очищувальної роботи...

Сподіваюся, що коли прийде ота "кругла" Василенкова дата, його вірна дружина Валентина Степанівна накриє добрий стіл, за яким лунатимуть вдячні слова ювілярові за справді подвижницьку боротьбу проти лиха, котре так густо намагається обсісти нашу неньку Україну...

А закінчу коротеньким віршем, який колись був написав на честь Анатолія Василенка один поет:

*Аж зітхнеш, позаздриш
Мимоволі:
Сам собі співавтор
Анатолій, —
Сам і намалює
Веселенько,
Сам і підтекстує
Василенко.
Правда ж, добре сказано?*

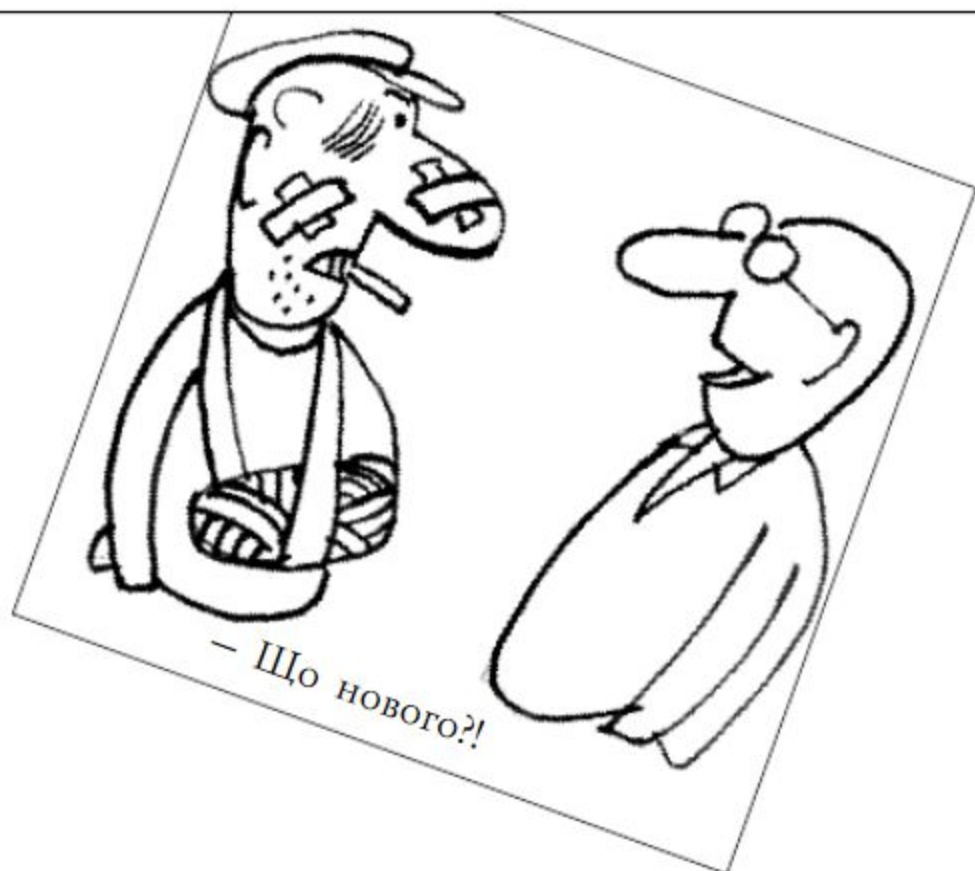
Володимир ЧЕПІГА,

член Національної Спілки журналістів України,
член Національної Спілки письменників України,
лауреат літературної премії імені Юрія Яновського.

Гуляй, дужа!..

- Що це з ним?
- Та підвищення мінімальної зарплати із шефом святкували. Насилу забрала!..

— Отже, батюшко, ви розповідаєте про істинний кінець світу, а ми вам повертаємо права на авто!..

— Свято, Іване, ніколи не закінчується. Закінчується, на жаль, гроші!..

— Добре горить, чортяко!
Отут тепер і нам шма-
точок землі під дачку “ви-
горить”!...

— Стривай-стривай!.. Керівництво переглянуло своє рішення і вирішило тебе все ж нагородити.

— О, хлопці, мені саме вас двох і не вистачало!.. Ходімо у кафе новорічні свята проводити...

— Здійснюємо вимушену посадку!..
— Благаю!!! Тільки не на дорогу!!!

— Чого похнюпився, Семене?..

— А чого радіти?.. Сьогодні зранку зазирнув у календар, а там на найближчі дні жодного свята немає!..

Шпичачки!...

Це ж якими
треба бути
баранами, щоб
вірити нашій
владі?!

Та якби ви
не були такими
козлами, то всі
б жили
краще!

— Оце, бабо, й усе, що ми можемо зробити для утеплення вашого життя.

— Від роботи голова
пухне...
— Купіть кашкет на
розмір більший!..

— Тікати на волю? А що я там не бачив?!

— Неси швидше платіжку ще й за газ, доки цей дурень не додумав, що це не першоквітневий розіграш!

— Скажи, друже, чи нема хоч якоїсь роботи в селі?

— Є... Але тільки собача... Але і на неї жива черга!

— О! Знову мою тягне!

— Ганьбиш батьківщину
перед усім світом!

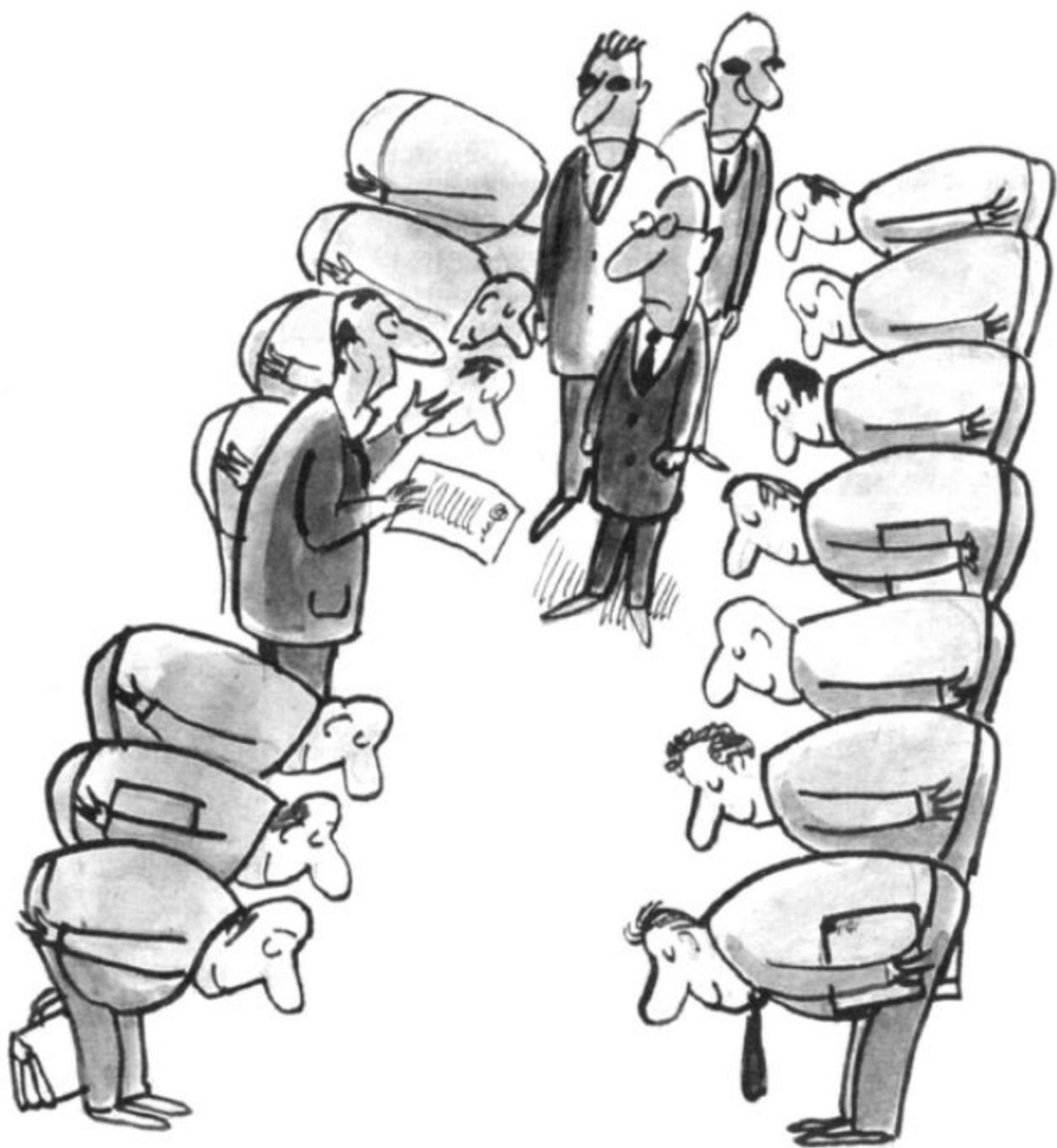

— Е, ні, всієї не продам. Мені ще цілий день треба торгувати, бо автобус на село тільки о сьомій вечора.

— Дуже небезпечна ділянка дороги. Це допоміжні заходи!

— А ти чого не схиляєшся?
— У мене радикуліт! Ось і довідка є!

— Чого крадеш уночі?!
— Не спиться щось...

— Далека дорога тобі, голубчику, стелється і дім казенний, якщо гонорару не додаси. А так хотілося б змінити все на краще...

— Прийшов час платити за послуги, діду!..

— Діду, ви не хочете землю продавати, живете довго. А ми до вас з усією душею... Ось навіть гробокопа привели...
Думайте швидше...

— Хвороба у вас задавнена. Але все пройде, якщо тричі поцілуєте оцей замок.

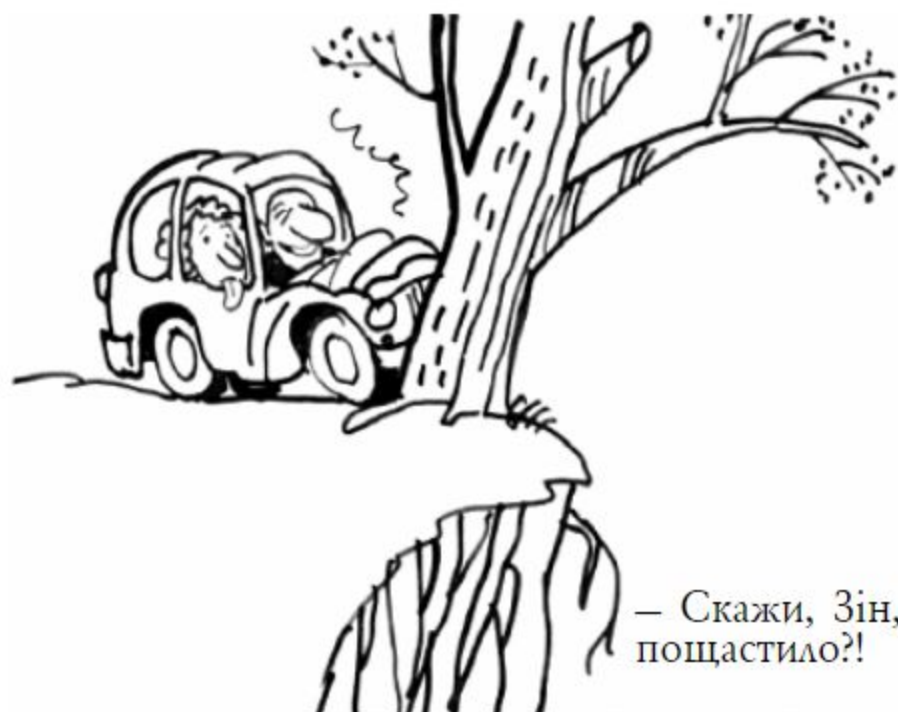
— Друзі, хто хоче першим закопати колегу?!.

— Скажіть, а зупинка... в Комуні буде?!.

— У мене робочий день закінчився! Прохання: досить посилати до мене людей...

— Скажи, Зін, пощастило?!

— Вставай, Миколо!
Гості прийшли!

— Даю за ділянку землі триста тисяч
“зелених”!
— Добре! Давай ще пляшку — і забирай!

— Лікарю, мені вже краще...
Віднесіть мене додому.

— Натисни! Ми його наздоганяємо!..

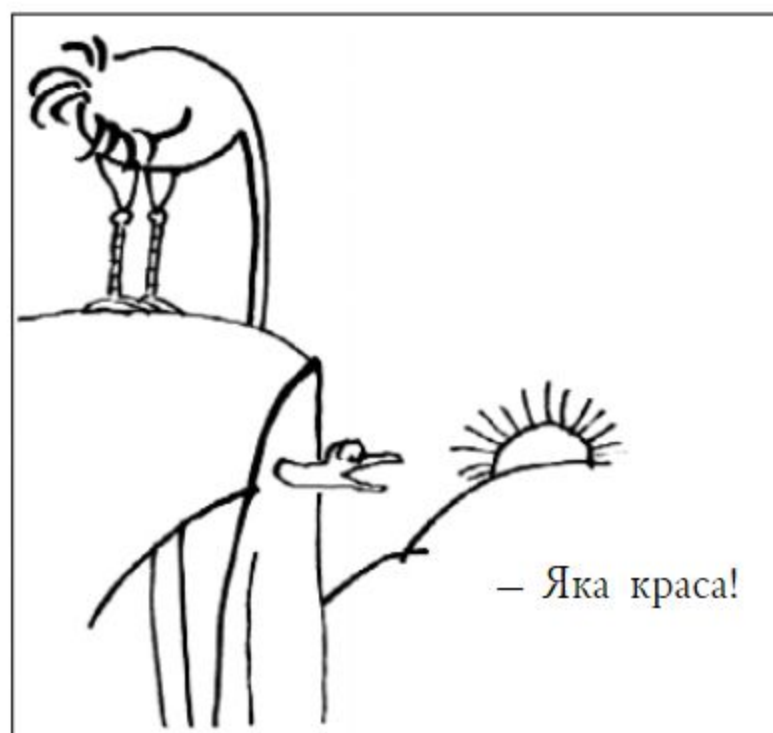
— Слухай, досить жерти!

Кому що...

— Маруся, бач, у нас до обласної олімпіади ваговиків готується.

— Цікавитесь, як я заробив свій перший мільйон?..
Мені його батько подарував на мій день народження.

- Гнате, давай розберемо грануту!
- А якщо рвоне?!
- Нічого! У мене ще одна є.

— А чого ця горілка
дешевша?
— Бо це на похмілля...
Питимеш завтра й таку.

— Там зайці законопроект подали... Так-ви подумайте над ним,
помізкуйте, внесіть поправки, аби він потім усе ж нашим, таки
вовчим, законом вийшов! Буде чим перед лісовою громадою зві-
тувати...

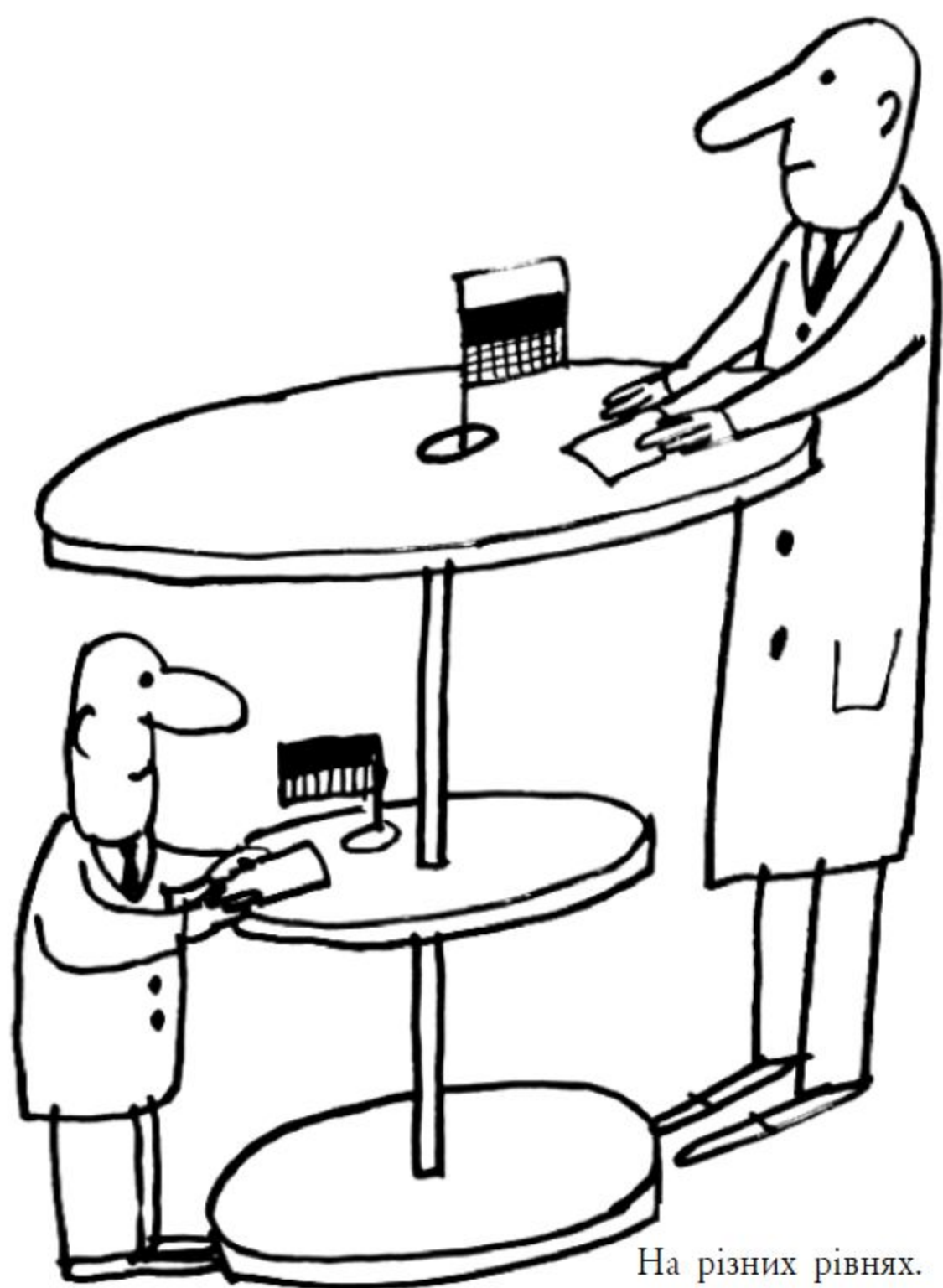

— Йдемо по-англійському, не прощаючись!

— Доки пішки ходив, так і до села було недалеко...

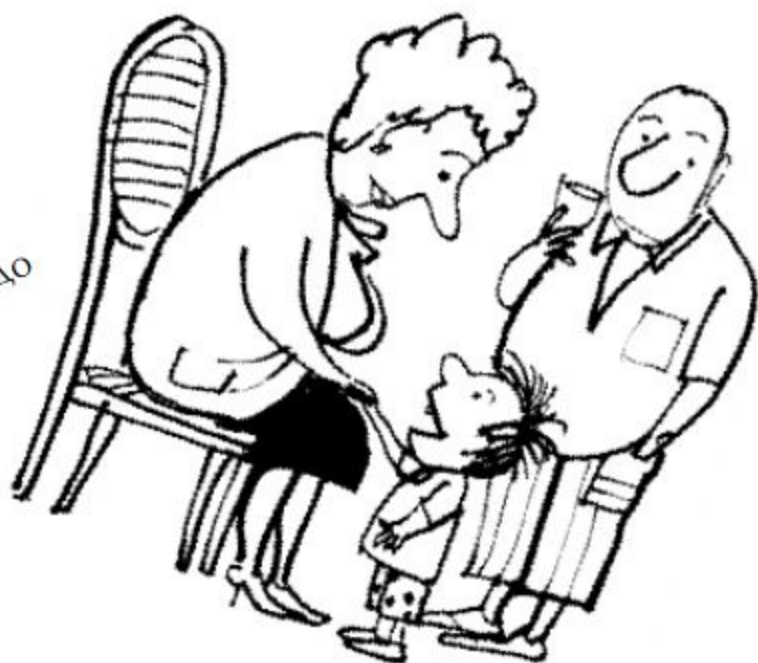
— Досить пити, Рудий!
Білі миші з'явилися...

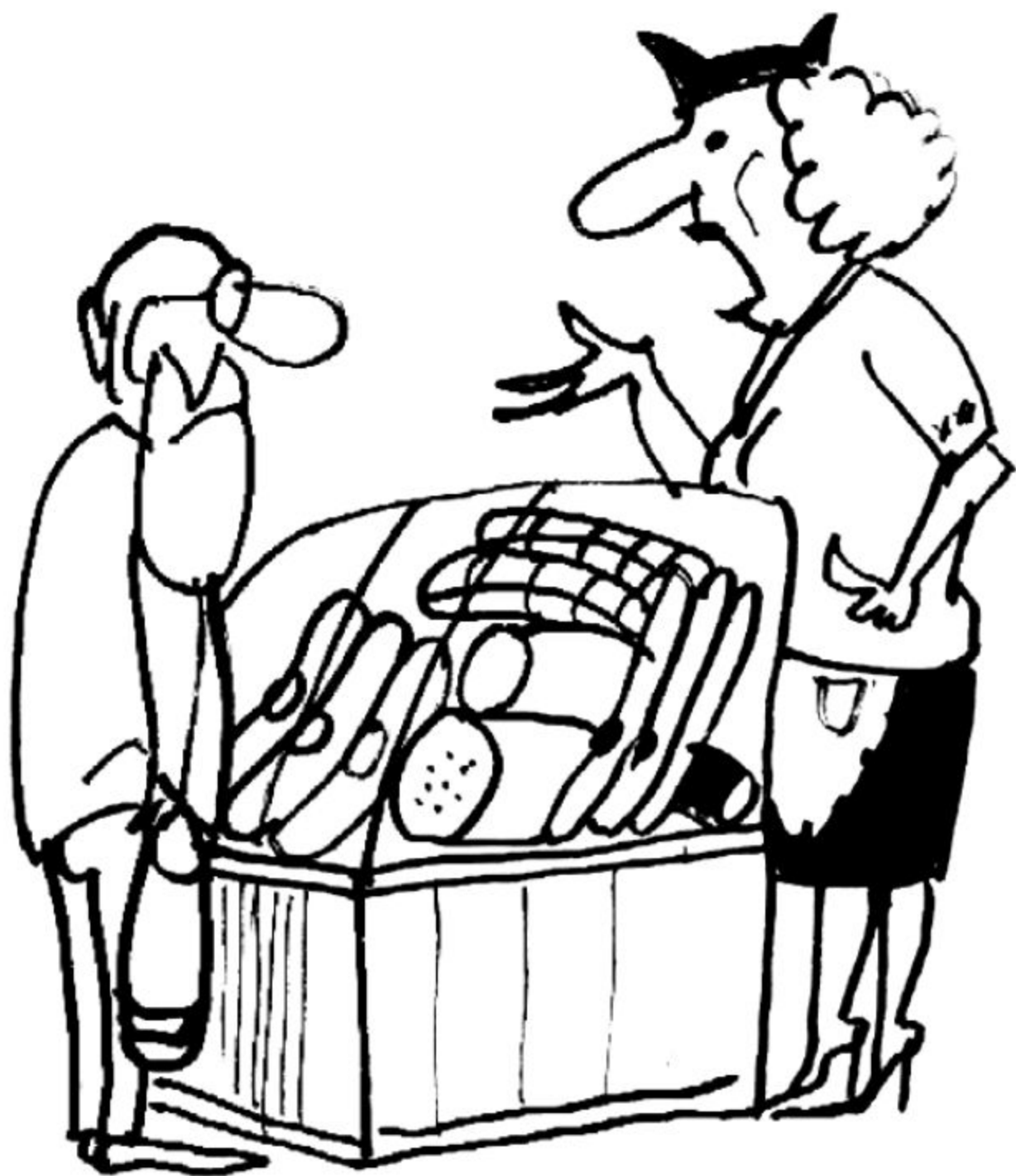
— Так, тут справді колись була лікарня! Але здоров'я
можна поправити і в мене!.. Можу налити!..

— Мамо, тату! Як мені
вже набридли ваші Ка-
нари! Поїхали краще до
бабусі в село!

— Бабо, вас оштрафовано!
— За що, голубе?
— За неналежне утримування споруди музейної старови-
ни...

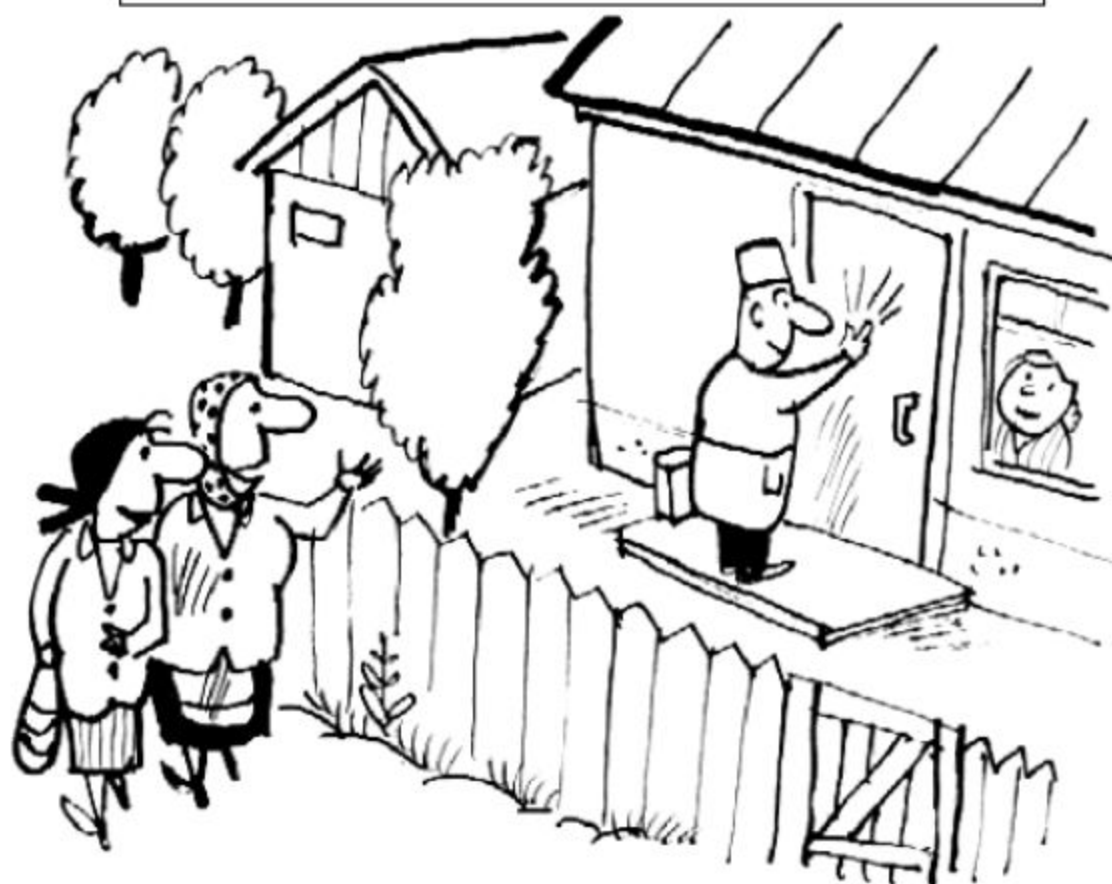

— Діду, у вас що, гроші є, що ви так нахабно на ковбасу витріщились?!

— У вас, часом, не буде чим картоплю покропити?! Кляті колоради геть дістали...

— Як тільки чоловік Гальки на роботі, — лікар приходить!
— Так він же сімейний!

— Це Петро телефонує!.. Каже, що на тому кінці лісу кабанів повно. Запрошує до себе на полювання.

— Діду, бабо! Ваш Колобок потрапив у ДТП і розбився у блін!..

— Пий, Миколо, не бійся! Тут усі свої.

— Ну що ж, характеристика з останнього місця відсидки у вас позитивна. Я беру вас на роботу, нам такі кадри потрібні.

— Мамо, тато! Ось привів вам учителя. Хай відзвітує за мої погані оцінки.

— Ось тут ішли Петро та Левко. Зустріли Степана, той повернув борг Левкові. А потім усі втрьох пішли до Катрі по пляшку самогонки.

— Нарешті переповзли цю пустелю!..
А раніше тут був ліс...

— Я сьогодні зі свіжиною буду: хазяїн свиню коле.
Але в нього, браття, є ще три овечки.

— Добре, що мій онук на “Швидкій” працює, то раз
на тиждень із району хліба підкине.

— Ой, кого я бачу?! Знову на відпущення гріхів приїхали?

Всіляка всячина

– Неси в архів!..

— Це папери по справі банди Рудого?! На око бачу, що не вистачає двох сторінок...

— Що ти весь час озирался? Не хвилюйся, тартани давно відстали.

— Днями, кажуть, ураган пронісся, лиха наробив у районі. А нам хоч би хни, однак усе давно в руїнах лежить... Га-га-га!..

— Ти чув, він себе паном називає!

— Ви порекомендували мені окуляри, через які я нічого не бачу.
— Ви помилились кабінетом. Я не окуліст, а уролог!

— Не пам'ятаєш, що було вчора?! Це добре! Тоді я скажу: вчора ти трьох згвалтував, двох убив і спалив хату багатодітної матері. Отож!

— Що, прийшли душу свою викупити?
— Ні. Ось друга привів, теж душу закласти хоче.

— А ось тут у мене вкрали гаманець!

— Так от хто мою наживку
лопає!..

— Глянь, лікар уже готовий!
— Правду кажуть: медицина в нас безсила.

Бібліотека журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка»

Передплатний індекс 60194

Головний редактор Володимир Чепіга

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу інформації
КВ №23039-12879ПР від 28.12.2017

Засновник:

ПП «Загальнополітичне видання «СІЛЬСЬКІ ВІСТІ»,
газета захисту інтересів селян України»

Видавець:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

Адреса редакції:

03047, м. Київ, Проспект Перемоги, 50, офіс 520
тел.: 044 454-87-68
perets.vr@ukr.net

Бібліотека журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» №6-2018

**Анатолій Петрович
ВАСИЛЕНКО**

ДОШКУЛЬНИМ ОЛІВЦЕМ

Редактор Володимир Чепіга

Підписано до друку 29.03.2018. Формат 70х100/32.
Папір офсетний. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 2,8.
Обл. вид. арк. 2,28. Наклад 1800 прим.
Зам. 0290318/Г-6.

Друк ТОВ «Основа-принт»

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК №2072 від 25.01.2005 року